

N-AU ȘTIUT CĂ VOR FI EROI!

„SĂ-ȚI FAC CINSTE PENTRU FIICA MEA. MÂINE, POIMÂINE NE CALCĂ TRAMVAIUL...”

La data de 18 noiembrie 1989, doi studenți, Silvia și Nicolae - Ovidiu Muntean, devin părinții unei fetițe superbe, Maria-Alexandra. Erau atât de fericiți! Totul a durat atât de puțin! Nimeni nu bănuia că, într-o lună, unul dintre ei va dispărea fără urmă de pe fața pământului.

În 1989, Silvia și Ovidiu erau studenți la Timișoara. Fuseseră colegi de liceu la Orăștie, iar din clasa a XII-a deveniseră prieteni. La 19 august 1989 s-au căsătorit. A fost o nuntă ca-n povești, cu 380 de invitați. Petrecerea a continuat și în curtea casei părintești a lui Ovidiu. Aflaseră și că vor fi părinți.

„Aveți o fetiță!”

În toamna lui 1989, Silvia și Ovidiu s-au întors la școală. Locuiau într-o garsonieră foarte aproape de complexul studentesc din Timișoara. „Eu eram în anul V, la Mecanică Fină, iar Ovidiu era la Construcții. Urma să stăm la Timișoara până se apropia vremea să nasc. Ovidiu era foarte fericit că va avea un copil. Eu eram convinsă că va fi băiat. - Tu știi, mamă. Sigur e băiat, dacă zici tu -, îmi spunea mereu. Nu stabiliserăm ce nume să îi punem. Am ales doar un nume de fată, Alexandra, de la filmul «Alexandra și infernul», care mie îmi plăcuse foarte mult, și Maria, de la soacra mea. La 17 noiembrie ne-am decis să plecăm acasă, la Orăștie, dar am pierdut trenul de ora 17:00. Știam că o să nasc peste o săptămână, două, așa că Ovidiu a insistat să plecăm totuși. A fost un întreg show. Am plecat de la Timișoara la Arad și de acolo cu alt tren până la Simeria. Urma ca soacra mea să ne aștepte și să ne ducă acasă. Avuseseră un accident cu mașina și nu a mai putut veni. Ovidiu l-a con-

Soții Muntean, Nicolae-Ovidiu și Silvia, au devenit părinți în 1989 FOTO: Arhiva personală Silvia Muntean

vins pe un milițian să facă semne mașinilor, în speranța că el va putea opri mult mai ușor un autoturism. Așa a și fost”, își amintește Silvia Muntean. În aceeași dimineață, au început durerile. A ajuns la spital la Hunedoara, iar alături îi erau soțul și mama. „Eram toți trei într-o Salvare hodorogită, care străbătea drumul pietruit. Făceam glume, între conștracții. Am ajuns la spital, unde Ovidiu a rămas pe hol. Am avut ceva probleme, dar seara s-a născut fetița, Maria-Alexandra. Doctorița a mers pe hol să anunțe. Nicin-a avut nevoie să intre cine e tatăl, s-a îndreptat

spre Ovidiu și i-a spus că are o fetiță. Lui îi rămăsese în cap ideea că o să avem un băiat și i-a spus «Cum, o fată?!». Doctorița, care a remarcat imediat că de bine seamănă copilul cu tatăl, l-a întrebat «Nu ești Muntean?!». Răspunsul lui a venit imediat «Ba da!», povestește Silvia Muntean. Copilul și mama au ieșit din spital și au rămas la Orăștie. Tatăl s-a întors la școală, la Timișoara. Venea acasă la fiecare sfârșit de săptămână. Era fericit că devenise tată. Unuia dintre colegi chiar i-a spus că trebuie să îi facă cinste pentru copilul lui. „Trebuie să petrecem pen-

tru fiica mea. Nu știu niciodată ce se întâmplă. Măine, poimăine ne calcă un tramvai”.

„Nimic nou pe frontul de Vest”

Faptul că a devenit tată l-a făcut pe Ovidiu Muntean să se bucure și mai mult de viață. „Era un om foarte calm și optimist. Un boem, care lăsa lucrurile să curgă de la sine. El era factorul de echilibru.

(Continuare în pag. a III-a)

JURNALUL OMULUI SIMPLU

Colecții de ambalaje, șervețele, chibrituri... colecționarea de fleacuri

Pe vremea aceea păstram toate ambalajele deosebite. Și nu numai ambalajele. Erau colecții cu care ne mândream de tot felul de nimicuri, pe atunci foarte valoroase. De ce era deosebit un ambalaj de Rama sau de ce era valoros pentru mine un teanc de șervețele diferite sau de chibrituri? Datorită rarității lor pe piața sau, în ultimul timp, chiar a inexistenței. Era colecționarea era și un mod plăcut de a ne petrece timpul liber.

Cartea „Uzina Flora” nu era dedicată doar dulciurilor. Până și trei piculețe de la Dr Oetker (nu știu de la ce prăfuri, că-s scrise toate în ger-

mană) și un plic de supă (de vită) cehoslovacă sau poloneză am pus în ea la presat.

Însă cea mai faină frescă a epocii de aur fremătănd de nevinovata contrabandă cu produse de pe alte meleaguri și, cu siguranță, cea care a prespus pentru mine cea mai multă migală la întins și mai ales la curățat este folia de staniol auriu bine netezită cu buricul degetului și aproape intactă (o bucățică mică, mică s-a lipit pe foaie, desprinzându-se de întreg) de la margarina „Rama delicate”, modelul de azi, dar nu și folia și parcă-parcă nici gustul. Știu că mă fascina

ambalajul de atunci al margarinei Rama și de aceea țiam din ea cu grijă feluțe străvezi, ca nu cumva să distrug folia. Cu toate acestea, au fost multe încercări până am reușit să obțin în final una intactă, la care apoi a intervenit și activitatea de „lingere” intensă a foliei, pentru îndepărtarea margarinei, care vād că a fost o reușită, deoarece foaia nu păstrează urme de unsoare peste tot - doar în partea de jos, unde staniolul s-a cam lipit, iar hârtia a devenit ceva mai galbenă pe alocuri.

Acum, că am dat de această colecție (pe care evident o voi păstra),

imi revin în minte celelalte. De cea de șervețele de toate felurile, culorile, mărimile, modelele. Erau unele atât de fine, că nu aș fi crezut atunci că poate exista ceva mai diafan. Aveam șervețele uni roz, roșii, portocalii, galbene, verzi și albastre, o minunăție de culori. Șervețele cu fel și fel de flori, colorate sau în textură, cu ceșcuțe elegante, cu fructe, cu globuri, cu sănii sau cu... cu Moși Crăciunii! (când ajungeam la asta, mi se tăia respirația de încântare).

(Continuare în pag. a II-a)

JURNALUL ZILEI

Gogu Rădulescu s-a deplasat la Ambasada Libanului pentru a prezenta condoleanțele statului român la dispariția președintelui Rene Mwaawad. La București s-a deschis expoziția „Albania azi”, dedicată Zilei naționale a acestei țări. Unitățile agricole din județul Timiș depozitau ultimile cantități de porumb rămase neînsozate.

Aniversarea zilei Albaniei

Cu prilejul celei de-a 45-a aniversări a Zilei naționale a Albaniei s-a deschis la București o expoziție foto documentară cu titlul „Albania azi”. Organizată sub auspi-

ciile Institutului Român pentru Relații Culturale cu Străinătatea, aceasta prezenta aspecte ale vieții sociale și economice din statul balcanic. Ulterior au fost vizionate mai multe filme documentare albane. La eveniment au participat membri ai conducerii Ministerului Afacerilor Externe, ai IRRCS, reprezentanți ai Consiliului Cultural și Educației Socialiste, oameni de cultură și artă, ziariști. Au fost prezenți Piro Vito, ambasadorul Albaniei la București, șefi ai altor misiuni diplomatice acreditate în România, membri ai corpului diplomatic.

(Continuare în pag. a II-a)

Ceaușescu l-a jignit și șantajat pe Gorbaciov

La 27 noiembrie 1989, membrii Comitetului Politic Executiv al CC al PCR s-au întrunit pentru 30 de minute, cu scopul de a aproba trimiterea de către Nicolae Ceaușescu a unei scrisori adresate lui Mihail Gorbaciov. Acesta îl informase la 23 noiembrie 1989 pe liderul român, tot printr-o scrisoare, despre desfășurarea la Malta a unei reuniuni sovieto-americane la care urmau să participe Mihail Gorbaciov și George Bush.

Gorbaciov (pe care îl edităm în continuare), Nicolae Ceaușescu a încercat în mod absurd să modifice agenda discuțiilor de la Malta dintre liderul sovietic și președintele SUA, George Bush, interzicând dreptul firesc al acestora de a analiza împreună schimbările politice din Europa Centrală și de Est.

Care a fost mijlocul prin care președintele României a încercat să impună interdicția respectivă? Discursul propagandistic. Patriotismul

lui Nicolae Ceaușescu nu poate fi pus la îndoială, însă discursul său politic, de „ridicare a țării în fața amenințării străine”, nu a valorat nici măcar două parale în fața lui Mihail Gorbaciov.

În același timp, constatăm că tonul din scrisoarea trimisă la 27 noiembrie 1989 lui Mihail Gorbaciov a fost ultimativ - fapt ce dezvăluie la Nicolae Ceaușescu anumite limite mentale.

(Continuare în pag. a II-a)

REVOLUȚIILE DE CATIFEA

Forumul Civic a declanșat greva generală

Praga, luni, 27 noiembrie

La amiază, orice activitate încetează. Claxoane, sirene, clopote, zurgălăi... tot ceea ce poate emite un sunet se înviorază. Grevă generală decretată de Forumul Civic capătă aspectul unui concert de muzică contemporană, nu neapărat foarte armonioasă, dar veselă. În toate orașele se formează coloane care defilează pentru libertate și alegeri libere. Cel puțin șase milioane de oameni (dintr-o populație de cincisprezece milioane) participă la acțiunea ce devine un fel de referendum, în care încetarea lucrului servește drept buletin de vot. Cu o majoritate zdrobitoare, țara susține Forumul Civic, în opinia căruia greva „afirmă refuzarea unor noi umilinte

și a unor noi distrugerii ale țării de către reprezentanții unui Partid unic, care își apropie în permanentă rolul conducător”. Zdenek Mlynar se pregătește să comenteze evenimentele pentru televiziunea ungară. Un telefon primit de la Pavel Kohout, scriitor ceh emigrant, ca și el, la Viena îi întrerupe firul reflecțiilor. Kohout tocmai a vorbit la telefon cu ambasadorul Cehoslovaciei în Austria, iar acesta, extrem de amabil, și-a oferit serviciile scriitorului. „Dacă aveți nevoie de ceva, orice, nu ezitați să apelați la mine...”. Mlynar îl sună imediat pe ambasador, pentru a-i cere autorizația de a se întoarce în țară. „Trebuie să solicit acordul tovarășului Urbanek”, răspunde diplomatul. Noul prim-se-

cretar acceptă. Ba mult chiar: ordonă ambasadei sale din Viena să pună la dispoziția politologului o mașină. Mlynar, care fusese deposedat de cetățenia sa de către Husak, sosește la Praga la 27 noiembrie, la miezul nopții, cu o mașină a corpului diplomatic condusă de un șofer și își sună soția de la o cabină telefonică.

Pavel Kohout și Pavel Landovsky se întorc în aceeași zi în Capitală, unde întâlnirea cu vechii prieteni este destul de agitată: nu e vremea felițiilor reciproce, ci a acțiunii.

Christian Duplan, Vincent Giret, Viața în rus: Nesupușii. Varșovia, Praga, Budapesta, București, vol. IV, București, Editura Nemira, 2000, p. 226-227

JURNALE PERSONALE

27 NOIEMBRIE

Mihnea mă înștiințează că Doina Cornea și-a încetat greva foamei (din moment ce Dan P e din nou acasă). Hurezeanu a vorbit cu Mariana Marin - și ea în greva foamei: au mai semnat petiția împotriva realegerii lui Ceaușescu: Liviu Ioan Stoiciu, Petru Ilieș și Liliana Prager (traductoare).

Alt telefon, de la Mititelu (BBC). Petru Creția a înregistrat la 13 noiembrie un mesaj către intelectualii români, de transmis prin BBC și „Europa Liberă”, fie de ziua lui Ceaușescu (26 ianuarie), fie, dacă se întâmplă ceva, înainte. Ne va trimite textul și scrisoarea pe care ne-a adresat-o PC.

Monica Lovinescu, Prag. Unde scurte V, București, Humanitas, 1995, p. 233

Ieri la București a nins. A fost frig. Liviu Ioan Stoiciu a fost împiedicat la Focșani să vină la București. Pur și simplu la gară nu a fost lăsat să urce în tren de doi securiști. Primit telefon de la soție că s-a întâmplat ceva grav și nu poate veni. Am crezut că a fost arestat. M-am speriat. Toată ziua mi-am petrecut-o alergând. Bogdan Ghiu, Buduca, Doru Mareș. Dar pofta de a întreprinde ceva e mare. Unde poate să ducă acest drum? A te scufunda într-o existență semiclandestină este ceea ce fac. Asta trebuie învățat. De lupta contra imprudenței, lăudăroșeniei și a acestei irepresibile dorințe de a provoca, de a sfida. A te deprinde să taci. A vorbi și a acționa chiar dacă telefonul e ascultat, prietenii în jur anchetați. Ei sunt cu ochii pe mine. (...)

Ceaușescu, baie de multime în Piața Palatului după „numărarea” voturilor. Televiziune în direct, entuziasm popular americanesc. Un speaker latră vorbe goale. Scandări. parcă vād un mort. E obosit și de timp, fără viață. Sau mi se pare. Regizarea entuziasmului e extrem de primitivă. (...)

Extrem de interesant ca situație umană exercițiul de a strânge semnături pe un protest. Motivația refuzului este de o varietate neașteptată.

(Continuare în pag. a II-a)

Ce zicea Ceaușescu despre „loviturile de stat organizate de sovietici” în Est

În ședința Comitetului Politic Executiv al CC al PCR, din 27 noiembrie 1989, Nicolae Ceaușescu a lansat un atac dur la adresa sovieticilor. Reluând teza „întării independenței și suveranității”, secretarul general român a criticat negocierile dintre marile puteri, Statele Unite ale Americii și URSS. Și despre transformările politice din est, desfășurate în 1989, s-a pronunțat, în cadru restrâns, Ceaușescu. La inițiativa și cu sprijinul sovieticilor, s-ar fi organizat lovituri de stat, în RDG, Bulgaria, Cehoslovacia. Iar pe noi lideri i-a numit „elemente descompuse” și „trădători”.

Tov. Nicolae Ceaușescu: Joi am primit un mesaj de la tovarășul Gorbaciov în legătură cu întâlnirea care urmează să aibă loc cu George Bush. Aveți mesajul la voi? Atunci, să-l citiți.

Tov. Constantin Olteanu: Da.

Tov. Constantin Olteanu: Da citire mesajului primit de la M.S. Gorbaciov și răspunsului părții române la acest mesaj.

Tov. Nicolae Ceaușescu: La partea cu ideologizarea trebuie să mai vedem.

De asemenea, la problema relațiilor între statele socialiste, comuniste trebuie pornit de la principiul coexistenței pașnice între aceste țări.

Noi spunem că aceste relații trebuie să pornească de la principiul coexistenței pașnice între state cu orânduirii sociale diferite.

Tov. Elena Ceaușescu: Mi se pare că la sfârșit se cam repetă.

Tov. Nicolae Ceaușescu: Nu se repetă. Uite, cam acestea ar fi, ceea ce vrem să le răspundem.

(Continuare în pag. a II-a)

CALENDAR
27 noiembrie (luni)

Soarele a răsărit la 7:27, a apus la 16:39
Luna a răsărit la 6:42, a apus la 15:35
Sărbătoare creștină: Sf. M. Mc. Iacob Persul, Cuv. Natanail și Pinufie

S-a întâmplat la 27 noiembrie 1989

- La Berlin au avut loc convorbiri între Egon Krenz, secretar general al CC al Partidului Socialist Unit din Germania, și Herbert Mies, președintele Partidului Comunist German. Cu acest prilej s-a efectuat un schimb de informații în legătură cu activitatea celor două partide.
- Secretarul general al Partidului Socialist Muncitoresc spaniol, Felipe Gonzalez, a fost desemnat candidat la funcția de președinte al Guvernului. PSMS a obținut 175 din cele 350 de locuri ale Congresului Deputaților în cadrul alegerilor desfășurate la 29 octombrie.

Ramona VINTILĂ

Agenda Elenei Ceaușescu

Luni 27 noiembrie 1989 noutățile din țările frățești arată lumea comunistă în fierbere. Cu o zi înainte, Sovietul Suprem al URSS adoptase legea cu privire la autonomia economică a celor trei republici unionale baltice - Letonia, Lituania și Estonia. O plenară extraordinară a CC al PC din Cehoslovacia se ținuse la Praga din cauza tulburărilor persistente din țară. Gravitatea lor îi determinase pe liderii comunisti praghezi să decidă convocarea congresului extraordinar al PCC la sfârșitul lui ianuarie 1990. Din aceleași motive, până la finele lui noiembrie, urmau să se întrunească în ședință comună și cele două camere ale parlamentului cehoslovac. Din notațiile agendei, la Cabinetul 2 a fost o zi obișnuită. La orele 8:55 a intrat Silviu Curticeanu. După o întrevedere de o jumătate de ceas cu șeful Cancelariei CC, Elena Ceaușescu l-a primit pe ministrul Armatei, Vasile Milea, apoi pe șeful diplomației, Ion Totu.

Dacă pentru capii armatei și externelor n-a alocat decât două-trei minute, a stat de vorbă îndelung cu Emil Bobu (între orele 9:50 și 10:25) și cu Poliana Cristescu (orele 11:00-11:25). O ședință de lucru cu Nicolae Ceaușescu s-a ținut la săliță. A fost consemnată durată (orele 11:55-12:25), nu și tema. Atunci să fi pus Nicolae Ceaușescu problema stilului și metodelor de lucru ale înalților activiști de partid, despre care au relatat ulterior Curticeanu și Dumitru Popescu?

După-amiaza, șeful protocolului de stat Vasile Nicoloiu a fost chemat la Cabinetul 2 pentru trei minute. La ședința CPEx (orele 16:10 și 16:50) în

stilul caracteristic, secretarul general, secondat de consoartă, au exprimat opinii vagi despre tulburările din lagărul comunist.

După ședință, prin biroul Elenei Ceaușescu au trecut mai-marii propagandei Ilie Matei (orele 17:10 - 17:17) și Suzana Gâdea (orele 17:20 - 17:40). Gâdea era veterana propagandei și își menținea postul de președinte al Culturii și Educației Socialiste din 1979.

Lavinia BETA

DRA GOS TEA ESTE OARBĂ

Mr. Stancu

Nicolae Ovidiu Muntean (mijloc), așa cum și-l amintesc prietenii: vesel și optimist FOTO: Arhiva personală Silvia Muntean

N-AU ȘTIUT CĂ VOR FI EROI!

„SĂ-ȚI FAC CINSTE PENTRU FIICA MEA. MÂINE, POIMÂINE NE CALCĂ TRAMVAIUL...”

(Urmare din pag. 1)

Niciodată nu se certa. Parcă mă abandonasem intrutotul în această relație. Mă completa foarte bine. Îmi spunea că trebuie să am răbdare, să nu pun răul în față. Mi-a învățat și să nu fac mereu socotele. Mi-a schimbat complet viața! Ușa garsonierei noastre nu se închidea niciodată, pentru că mereu era înconjurat de prieteni, care veneau cu drag la noi. Își iubea țara foarte mult. Chiar spunea că nu ar fi drept să încercăm să fugim din România, doar pentru că Ceaușescu e nebun. În discuții, amintea că nu poți să confunzi țara cu conducătorii sau regimul ei politic. Ne tot gândeam că se va întâmpla ceva și la noi, auzind ce a fost în țările din jur. Credeam că trecerea se va face lin. Din istorie îi plăcea enorm Avram Iancu, al cărui destin tragic l-a impresionat. Considera că acestuia nu i se dă importanță cuvenită și că lui Avram Iancu nu i s-au recunoscut toate meritele, așa cum se întâmplase cu alte personalități ale istoriei noastre. Nici nu concepea să nu ne întorcem la Orăștie. Ținea enorm la familie și la casa de la țară, de la Bozeș.

Își iubea bunicii de acolo. Adesea, i-a dus pe colegii de facultate la țară să le arate tradițiile. A crescut acolo și a fost călușar până pe la 14 ani. Rămăsese prieten cu amicii lui din copilărie, de la Bozeș. Pe de altă parte, era foarte citit, la țară familia avea o bibliotecă mare. Romanul lui preferat era «Nimic nou pe frontul de Vest». Știa extrem de multe poezii. Recita cu ușurință. La che-furi, poeziile lui Lucian Blaga și nu era nimic deplasat, chiar dacă asta se întâmpla după ce noi jucaserăm «cruce», rememorează soția lui Ovidiu Muntean.

Împușcat în piept

Ovidiu Muntean și-a văzut familia pentru ultima oară la data de 10 decembrie. „A venit acasă la sfârșit de săptămână. Mai era puțin până la vacanța de iarnă și ne-am sfătuit dacă să revină la Orăștie și în 16 decembrie, dar ne-am gândit că e mai bine să aștepte până prin 18-19, când studenții începeau să se ducă acasă. Voiam să botezăm fetița în preajma Crăciunului. A plecat la 10 decembrie. Ne luaserăm la revedere. Am simțit nevoia să merg după el. Eram la geam și mi-am dorit să-l îmbrățișez, am vrut să-l strig. A fost ultima oară când l-am văzut”, spune Silvia Muntean. La 16 decembrie 1989, în complexul studențesc au trecut convoaie de oameni, care au strigat „Jos cizmarul!”, „Studenți, veniți cu noi!”. Duminică, în jurul prânzului, Ovidiu și alți colegi au mers în oraș să vadă ce se întâmplă. Spre seară, s-a dus pe la colegi să vadă ce fac, dacă au vești de la Orăștie. Nu își dădea seama dacă e la fel în toată țara. „Deja e grozăvie. Trebuie să vedem. E clar că vor să-l dea jos pe Ceaușescu. Mă duc în câminul 7, că vin de la Orăștie ceva colegi. Poate știu ei ceva”, le-a spus Ovidiu prietenilor. Pe la ora 21:00, în complexul stu-

dentesc era oarecare agitație. Unii studenți se aflau pe alei. Printre ei și Ovidiu Muntean. „Prin fața căminului 7 au trecut trei TAB-uri. Studenții au huiduit. Alții, de la etaj, au aruncat cu ceva borcane. Martorii mi-au povestit că în spatele TAB-urilor a venit un pluton, care a luat poziție de tragere. Comandantul a dat ordin să se tragă, fără somație, lucru pe care mi l-a explicat un coleg ce era la geam. E clar că dacă ar fi tras toți, ar fi murit mai mulți. Au tras în câmin. Au ciuruit parterul, au spart geamurile. Studenții s-au aruncat pe burtă. După ce plutonul a trecut, Ovidiu nu s-a mai ridicat. Prietenii l-au pus pe o bancă. Era rănit în piept, în partea dreaptă. Un alt student a fost împușcat în gât. În câminul 4 stăteau arabii, mulți studenți la Medicină. Unul dintre ei, care era medic rezident, a venit și i-a consultat. I-a luat pulsul lui Ovidiu și era foarte slab. Și-a dat seama că nu le poate acorda primul ajutor. S-a dus să își ia mașina, pentru că decisese să îi ducă la spital. Medicul a venit, iar pe cel împușcat în gât l-a pus în față. Pe Ovidiu l-a băgat în spate. Între timp, din partea cealaltă a aleii a venit, pe picioarele lui, un student ce fusese rănit la o mână. Țred că în învălmășeala aia, colegii nu l-au văzut că urcă în mașină. Medicul a pornit spre Spitalul Județean, pe un drum paralel cu căminele. La primul viraj, studentul împușcat în gât a căzut peste el. Murise. Din spate, Ovidiu a spus doar atât «N-am aer». Medicul a deschis geamul și l-a întrebat dacă îi este mai bine. Nu a mai primit răspuns. S-a întors și a văzut că îi curseze sânge din gură. A ajuns la spital, iar doctorita care era de gardă îl cunoștea pe medicul arab. Îi era rezident și tot ea îl operase la inimă. A venit imediat. Ulterior, l-am căutat pe medicul arab. L-a recunoscut pe Ovidiu dintr-o fotografie de grup, în care erau vreo 20 de persoane. Mi-a povestit că doctorița și-a dat seama că studentul împușcat în gât murise. Lui Ovidiu i-a luat pulsul și a stat un pic lângă el. Se pare că nici pentru el nu mai era nimic de făcut. Medicul s-a întors la câmin și le-a explicat colegilor lui Ovidiu că a scăpat doar cel împușcat în umăr. Ei știau doar de două persoane, așa că au sperat că sotul meu e cel care a scăpat. Ei nu își dăduseră seama dacă a fost împușcat în umăr sau în piept. Erau speriați de ceea ce se întâmplase și nici nu aveau cum să fie altfel. Ovidiu a rămas în spital”, continuă Silvia Muntean. Acasă, la Orăștie, fetița de doar o lună nu a dormit toată noaptea. A plâns, a țipat, iar mama ei a ținut-o în brate. Nu mai făcuse niciodată așa. S-a liniștit abia dimineața.

„Ovidiu e rănit!”

A doua zi, studenții au fost trimiși acasă. La Orăștie, mama lui Ovidiu aflase că la Timișoara „fuseseră niște tulburări” și a rugat-o pe noră să afle ceva. Silvia a încercat să-și sune colegii timișoreni, dar nimeni nu răspundea la telefon. Spre seară, cea mai bună prietenă a Silviei, Cristina, a sosit la

Orăștie și a telefonat la familia Muntean. „Noi îi făceam baie fetiței. A sunat telefonul. M-am dus și am răspuns. Era prietena mea cea mai bună, Cristina, care a cerut-o la telefon pe soacra mea. Mă gândeam că cere Ovidiu ceva, că o fi făcut ceva. Soacra mea a venit la telefon, ascultam deja, dar nu spunea aproape nimic. A închis și nu se mai putea aduipa. A spus doar că Ovidiu a fost rănit, că e în spital. «Cum adică, a fost rănit?!», am întrebat. Mă gândeam că a fost ceva la vreun meci. Am sunat înapoi la Cristina, care mi-a explicat: «Acolo s-au împușcat oameni pe stradă. Ovidiu e în spital, iar acesta e înconjurat». A doua zi, soacra mea a plecat la Timișoara, dar n-a aflat nimic, iar la două zile s-a dus iar. Ne-am pus toți în mișcare. Am stat ore întregi pe hol și formam intruna la telefon, pe la diverse spitale, pe la medici pe acasă. La Timișoara, soacra mea a umbilat din spital în spital. Nu a găsit nimic”, continuă Silvia Muntean.

Disparut fără urmă

Au urmat niște zile cumplite. „Cam din a treia zi am avut deja convingerea că e mort sau că e ceva foarte grav cu el. Ovidiu ar fi făcut orice ca noi să aflăm că e în viață. Ne-a și confirmat cineva că ar putea să fie mort. A mers și cumnata mea. Am ajuns și eu la Timișoara. Voiam să știu detalii, am bănuit că are la el carnetul de student. Așa i-am și dat de urmă. Am fost la Spitalul Județean, dar toate registrele de intrare nu mai erau. Mi s-a spus să merg la Medicina Legală. Immediat am aflat clar că e mort. În acte scria că e un cadavru de sex masculin neidentificat, iar în paranteză, cu semnul întrebării, Muntean Nicolae-Ovidiu. Mi s-a explicat că a fost o anchetă în care au fost implicate Militia, Procuratura și Medicina Legală. S-au făcut poze, s-au adunat toate obiectele pe care le-au avut asupra lor. Umblam peste tot pentru că voiam să aflu adevărul. Între timp, fetița a fost botezată, cam în perioada în care plănuiam cu Ovidiu să facem acest lucru. Ne gândeam că poate îi gasim cadavru și nu puteam să îl înmormântăm, fără ca fetița să fie creștinată. Totuși, eu nu mai credeam că o să-l găsim vreodată”, încheie Silvia Muntean. În noaptea de 18 spre 19 decembrie 1989, 43 de cadavre, între care și cel al lui Ovidiu Muntean, au fost încărcate într-o dubă frigorifică a COMTIM (în care se căra, de obicei, carnea de porc) și au fost trimise la București. Ironia sorții: duba în care erau cadavrele a trecut prin fața casei părintești a lui Ovidiu, acolo unde, cu doar patru luni în urmă, petrecuse împreună cu prietenii la nunta lui. Silvia Muntean a aflat doar după câteva săptămâni ce s-a întâmplat cu trupul neînsuflăit al sotului ei: a fost ars la Crematoriul „Cenușa”, iar apoi cenușa celor 43 a fost aruncată la o gură de canal la Popești-Leordeni. Silvia lucrează acum la Arad, nu s-a recăsătorit. Maria-Alexandra e studentă la Drept, la Timișoara.

Monalise HIHN

ARTICOLUL ZILEI

Asigurarea mixtă de viață și variantele acesteia

Printre asigurările facultative care se pot încheia de o persoană este și asigurarea mixtă de viață. Această asigurare dă posibilitatea asigurătorului să economisească, în mod planificat, o anumită sumă de bani, pe care o va primi la expirarea duratei asigurării. Totodată, o astfel de asigurare constituie un sprijin bănesc pentru cel care o contractează sau pentru familia sa, în cazul de producere a unor evenimente neprevăzute și nedorite.

Pentru a răspunde unor cerințe ale populației, asigurarea mixtă de viață se practică și în alte variante, realizate prin extinderea protecției asupra unui număr mai mare de persoane, prin suplimentarea sumei asigurate, în cazul survenirii unor anumite categorii de evenimente asigurate etc.

Asigurarea familială mixtă de viață dă posibilitatea cuprinderii în asigurare a tuturor membrilor de familie în vârstă de la 5 la 65 de ani, oricare dintre aceștia putând încasa suma asigurată, în funcție de evenimentul asigurat întâmplat.

Asigurarea mixtă de viață și suplimentară de accidente este o variantă la care suma asigurată, stabilită pentru urmările accidentelor, este majorată față de suma prevăzută pentru celelalte evenimente cuprinse în această asigurare.

Asigurările mixte de viață prezintă o serie de caracteristici comune, dintre care enumerăm: sunt accesibile persoanelor cu vârste de la 16 ani până la 65 de ani; se pot contracta pe termene de la 5 la 15 ani; primele de asigurare sunt diferențiate în funcție de vârsta persoanei care se asigură, de termenul pentru care se face asigurarea și de

mărimea sumei asigurate; la expirarea asigurărilor la care primele au fost plătite pentru întreaga durată prevăzută în poliță, sumele asigurate se primesc concomitent cu o indemnizație; asigurările participă la tragerile de amortizare, acordându-se pentru fiecare combinație de litere ieșită la tragere 1.000 de lei din suma asigurată; dacă asiguratul a suferit un accident de pe urma căruia s-a stabilit o invaliditate permanentă (fie imediat, fie în decurs de un an de la accident) primește suma asigurată înscrisă pe poliță, în caz de invaliditate totală, sau parte corespunzătoare gradului de invaliditate stabilit, în caz de invaliditate parțială. După primirea acestor sume, asigurarea continuă pentru suma înscrisă în poliță și pentru drepturile ce decurg din aceasta, sumele ulterioare acordându-se independent de cele pentru invaliditate permanentă. Asiguratul are posibilitatea de a modifica, pe durata asigurării, datele prevăzute în poliță referitoare la: beneficiar, cuantumul sumei, termenul de expirare, precum și de a opta pentru altă formă de asigurare, cu adaptarea, după caz, a primei de plată dintr-o dată sau în rate a primelor de asigurare rămase neachitate ori prin prelungirea termenului de expirare a asigurării, în situația în care, din diferite motive, plata primelor a fost întreruptă.

Pentru a beneficia neîntrerupt de foloasele ce le oferă asigurările mixte de viață, este necesar ca primele să fie achitate la termenele stabilite. Cei interesați mai pot contracta la ADAS și alte forme de asigurări de viață, cum ar fi: asigurarea viageră (cu primă unică sau cu plata primelor pe timp limitat).

Dobrogea Nouă, nr. 12.810/1989

RADIOGRAFII CULINARE

Cea mai de post prăjitură

Nu le mai făcusem copiilor ceva dulce. În ultimul timp, la modă erau prăjiturile cu foi Lica. N-am avut de lucru, am cumpărat un pachet de foi Lica de la cofetărie. Am venit cu el acasă și nu l-am ascuns de dușmanii ronțăitori. Trebuia să-mi dau seama ce se va întâmpla în momentul în care se vor întâlni nas în nas cu foile de napolitană, crocante.

A doua zi, am dat o raită prin piață și am cumpărat, de voie, de nevoie, un kilogram de nuci în coajă, pentru că decojite n-am găsit, și unde mai pui că erau din cele mici. Ce era să fac? Altele n-am găsit. De cum am intrat în casă, ceva ciudat mi-a atras atenția. Lângă ușa de la cămară, jos, pe covoraș, se afla o așchie albă. Era de napolitană. Când mi-am pus hainele pe umeras, lângă dulap, o altă așchie, dar mai măricică. Eeeeee! M-am repezit către cămară. Stupoare! Pachetul cu foi fusese violat și redus la jumătate. Suficient de puține foi pentru prăjitură.

Pe moment m-am infuriat, dar mi-am adus aminte că nu le-am dat de grijă să nu le mănânce și nici nu le spuseseam că fac prăjitură din ele, așa că am lăsat-o mai moale.

De cum au venit copiii de la școală, i-am luat la rost pentru că au risipit foile. Le-am dat să mănânce și i-am pus la curățat nuci pentru prăjitură în timp ce ronțăiam restul de foi de napolitană. Curățatul nucilor a fost o mare pedeapsă pentru noi toți. Prăpăditele astea erau jurate să nu se spargă și mai ales să nu ne lase să le scoatem miezul. Aveau multă coajă și miezul ghemuit în meandrele nervurilor din interior. Nu puteai să-l scoți decât cu vârful unui cuțit. Nu mai spun că l-obțineam sfărâmat. Ne-am chinuit până pe la 11:00 noaptea, când am abandonat vreo 20 de nuci ticăloase. Le-am promis că nu voi face prăjitura înaintea să vină ei de la școală. Deja le plăcea tehnologia! Ne-am culeat cu gândul la prăjitură.

A doua zi, am cumpărat alt pachet de foi și a trebuit să aștept să vină

băieții acasă ca să facem minunea. Am pregătit toate ingredientele. Am prăjit ușor și am pisat mai mărunț puținul miez de nucă ce era mai măricel și l-am amestecat cu restul sfărâmat din curățare, am pus pe masă marmelada, o cană cu apă, am pus stafidele în esență de rom și foile. Au venit glonț acasă, s-au schimbat și au refuzat să mănânce până nu am făcut prăjitura. Mirosul de nucă prăjită îi zăpăcea de cap!

S-au spălat pe mâini și le-am împărțit sarcinile, de parcă era cine știe ce de făcut la prăpădita aia de prăjitură. Cel mare a amestecat marmelada cu puțină apă, cât să o facă mai moale, apoi cel mic i-a turnat câte puțină nucă, în timp ce amesteca bine și, la sfârșit, stafidele cu toată esența de rom. Ne-am întrecut care să gustăm din cremă, ca s-o dregem de dulce. I-am mai adăugat o jumătate de borcan de gem de gutuie, ca să fie mai dulceagă și mai aromată. Mmm! Crema era foarte bună, chiar dacă era departe de rețetele altor moduri de preparare. A noastră era cea mai de post. Nu avea nici margarină.

Am pus prima foaie, pe un platuș pe care nu l-foloseam decât la ocazii deosebite, fapt ce a dat frisoane băieților. Peste foaie am trântit două linguri pline ochi cu cremă, am întins-o și am uns o limbă care ieșea în timp ce aranjam crema. Am montat altă foaie peste cremă și am apăs-o ușurel, am pus alt strat de marmeladă, altă foaie, altă cremă și ultima foaie deasupra. Am pus peste ea un tocător mare și greu. Am dus-o în balcon, până a doua zi, așa cum stabilisem cu o seară înainte. Toți am răsuflat ușurați. Surpriza a fost când am constatat că ne rămăsese ceva cremă! Ochi strălucitori și pofcioși s-au îndreptat spre mine. Normal că le-ăm promis să le-o dau, dar numai după masă. Așa că au hâpăit în timp-record și, după ce-am spălat vasele, ațitudine sadică din partea mea, le-am împărțit restul de cremă în două castroane. Am scos și o grămăjoară de biscuiți, „Populari”, dar bun. Și-au uns biscuiții cu cremă și s-au bucurat de gustul dulce-acrișor și parfumat esenței de rom. Iată altă prăjitură!

Veronica BECTAS

ECONOMISEȘTI și CITEȘTI!

BIBLIOTECA PENTRU TOȚI
O colecție de literatură românească

În fiecare miercuri,
numai cu **JURNALUL NAȚIONAL**
CEL MAI CITT ZIAR DE CALITATE

10,9

LEI

Cartile se distribuie la chioșcuri sau cu abonamentul Jurnalul PLUS și Jurnalul cu Carte.

www.jurnalul.ro

